

(Atkelta iš 15 p.)

nudrėbė. Vo mėnks viejielis, ka é nuor prieš vakara pažadintė artus iš mėiga, nieka negal padarītė. Vaguos pėlkou ondėns išsėėlgė žemės grumstā, kāp žalės gīvātės praded šliaužte žliūgiu pīnės, mošas pro buruoklapius i vėršo vėina kėta balonda arba dīgiuojė osnės. Iš alksnīnās pasėšiaušosė slienė, iš spindolės paauksintu tarpšakiu, vakara driegnomo é ramībės saldomo sovilgīts varv kikėlė tilindžiavėms, dėdlė nedroušė praded ont vakara taisītė balsa é lakštingala. Jau šimtās kartu eso gėrdiejės anuos gėismės, bet kuožna karta, kāp é dabā, klausaus līguo būtiuo išgėrdės anou pėrmouji karta. Kas duo balsa keistoms, kad līguo é žėnā, é sopronti, vo, kā ožgėid, atsėklausītė negali. Kā jau isėklausā, ruoduos, ka vėsā ne uors vėrp, vo iš dongaus bėrst skombou leduokšnė, pro šakas varv šėlts é gaivėnaus ondou é malšėn tava, musintās, dviju nedieliu dīkomuo iškėntieta truoškuli. Vėsos uors prisėpėldės kažkuokiū virpiejėmu, iš katrū kuožnos atgarsis é atspalvis tuoks medingā suodros é kvapnos, kad ėt kiaurā par galva, širdi é vėsus kėtus pašalius. Tūs balsūs skomb é mėška žaloms, é spindolio žīdonti lauka rasa, vėsos vasaras rītmėtė gaivoms é kvapā. Ė vėskou tou, kou pasakiau, é kuo nemuoko pasakītė, sotelp i vėina lakštingalas geismelės skombesi. Tik klausikės, kāp bėrst iš dongaus pavasarė pabaiguos laukū, žėidū, kvapū perlā, stebuklingā pavertė tarp mieđiu šakū vėrpontė lakštingalas gėismė. Tiktā klausikės!..

Jau bėngas karšta vasaras dėina, ėtont žuolīnās pajunti vėlkšna gaivoma. Jau é naktėis vabalā, é vėsuokiausė zėrzalā, išsėruopštė iš žemės urvieliu é plīšiu, iš driegnū šiukšlīnu, kėtū paviešiu. Ontā kāp nerami naktėis lėipsnelė nuliekė margaspalvė geltuonio ožsėdegusi nedėdlie pleštikie, vo anā iš paskuos – é ontra. Unt pluona é ėlga smėlgas stėiba, apkabėnės anou kibiuoms letėnuoms, išrieblėn siaurasparnis naktėis drogīs so oustās. Vo kā praded liektė, līguo vėsā nemuokiedams, tėisė é vītor vītor dėdlės vingės é viel tėisė, é vītor vītor... Vo gal anam par ėlga dėina par-

kaita nedėdlie galva, vo dabar nuor atsėviedintė é diel tuo ėe prieš mona akis mondravuo?

Jau atsėgava é žalė plievasparnė mosolā – anū ne mažiau kāp dešimtės siūbov po alksnė šakuoms geltuonuo beužsėleidontės saulės spinduliū vieduoklie – tā i vėršo, tā i apatė é viel iš naujė. Ė tēp adīnu adīnas – kāp é nenuvargst. Tebzėrz po medio é dėdliausis dėinuos sauliekaitas bimbals, katros tēp vīkosė zvėmbėn sparnās, ka stuov uorė kāp prikalts, vo po tuo kāp kolka šaun i katrou nuors posė, é jau tuo vėituo nieka nebier. Bet nenusėmink, po keliū akimirksniu uns é viel zvėmbėn milimetros i milimetra tuo patiuo vėituo é viel kāp prikalts, kā po keliū sekundiu viel vėskou pakartuoto iš naujė. Pro pat nuosi joudo brūkšnio nužai bou dėdėlės joudas musis, sava kelės be parstuojė zvėmbėn vėsuokėi vabalā. Saulelė dā žemiau nukrėtos, renkas i sava būrelius patīs mažiausė gīvė – vėsuokėi mašalā é moselės. Kā isėveizi, anei irgi sokas joudo kamulelio é, keik tik vieka betor, draskuos tarposavie.

Vo Joudė, jau vėsā atšalusi nu dėinuos karštė, dar daugiau inink i žuolė. Tik sok lėižovio, tik šlėmšt. Aš neskobo, skaitau aplink Levina é Kiti, pasėžvalgau, pakelo karvė é viel skaitau. Nuspaudė akmou rėitus é ožpakali, soklumpo unt žuolies, sosėrėito i kamuli – é laps po lapa, é laps po lapa. Vo kā viel pakelo galva, jau é naktės ėe pat besėglaustunti, bet uorė dā siū bou blezdingas, é jau droušiau ėiaušk lakštingalas, vo i blauzda, vėskou ožmėršės é inėrtės, kimb jau vėns kėts kosis. Ėto pas Joudė, trauko mėita, tempo i griuovi. Judiesiav ont nomū. Tego ėt iš lieta, kāp pati karvė nuories, aš skaitisio é krutiėsio pasėstuoviedams. Kā so Joudė pasėruodau pri truobuos gala, mama jau lauk so viedro...

Kartās karvė liuobam ganītė tūs dvijūs aktarūs, katrėi bova artiau. Ėė bova iduomiau – vėsā netuolėi bova gerū sosiedu suodība, vo anuo – mūsa klasiuokė. Ganīkla bova pri pat mūsa žemės rėbuos. Parlipi par plati kanala, po tuo takielis ėt i dešėnė, vo, ka beėdams pasėsoki i kairė, tujau pat atsėduri pri dėdlies nupilkiejusiuom é viejė nugaloustuom lėntuom apė-

pierītas ē skėiduom dengto stuogo daržėnės. Tavi pajotės tujau pat praded vumbrītė bjauros ē pėkts, ni šėimininka neklausous gelsvā roda plauka šou. Će bova dėdliausė žardėina, po katrou liuob ganītėis ciels polks baltū žousū. Bet vėitas, nuors žousū ē geruokā apterebītas, ožteka ē mums. Vo jė ē Će nebišsėteksem, galiejė nutriestė ē ož truobuos, katrou kelė šonĉė medė skīrė nu daržėnės.

Galiejė liektė ē dā tuoliau, kor pėlkā žaliava, vo kā liuob pražīs, liuob dūloutė violetėnėm spalvuom smailėvėršūnė neaukštė vėržīnā. Anei kas kėlė žingsnė dar bova apsėkaišiuojė švėisė žaliuom vaivuoru šakeliem. Kā dūksem, liektė kāp gal grėtiau ē mėkliu trokdė vėržīnu akmenis, kopstā ē dar pasiotės tu viržiu šakieliu aštroms. Anuos i blauzdas liuob kėbtė ni keik ne mažiau kāp mūsa kaimīna pėkta kalė. Bet mes bovuom šaunės mergelkas ē dar šaunesnė vīriokā, tā nieka tuo neveiziedamė galiejuom pridarītė dar ē ne tuo kiū dalīku. Mums daug svarbiau bova, ka laiko sosėrinkto mūsa kompanėjė – būrīs vākū, katrei gal nikėinuo netrokduomė lakstītė, slapstītėis arba ožsėjimtė kuokės kėtās žaidėmās. Liuobam būtė nu liekėma parkaitė, linksmė, rauduonās žondās, vo šūksnės, nuste bėmās, spuorās ē zabuovu pėrgaliem liuob skombies ē skombies skardingė mūsa balsā. Vo laiks liuob tėrptė kāp skaniausis leds išalkosė ē parkaitosė vāka boruo. Tonkė vėn liuobam ožmėrštė ē prirėšta Joudė, katra kāp kuoki balerina scenuo stīpliniejė tarp iki rauduonoma išgriaužtū tlinkiu ē palīgėnos aukštā iškėlusiu šūdīmiu kėituos žuolies. Će ē palaida karvė ne kažkou tebūto sogrombiusi, vo mes toukart par vėsa posdėini tepakielėm, musintās, tik vėina karta. Genont i nomus, jau leido Joudė kor vešlesnė žuolie, ē ta vargšė paral kusī gruob kāp begaliedama, bet a ož posadīni to begali prikėštė pėlva, jė stėpā vėsa dėina? Nikāp! Ka ē kuokėi bėbūtom gėrė nuorā, šī karta jau nieks nebišės: ē muotina, ē tievs aiškė įvertins tava darba – Joudės abodo šuonā īr gėliausė ikrėtė. Mon patem, dabā vei-

zont i karvė, plaukā unt galvuos stuojės, bet nu tuo karvės pėlvs ni par naga joudīma nepastuorie. Isidongėnos i kėima, išgėrsto kelės tuonās aukštiau pakelta mammas balsa. Bova i miešla sotripta mona sāžėnė. Vo ka vėskis turieto aiškesnė ē juntamesnė pabaiga, tievs, išėjės i keima, vėsu akivaizduo praded muni „švėntintė“ so dėrželio. Žėnuomās, genous keik begaliedams. Kor tor diržielis pagluostītė mona nerėibi ožpakali, vėn kėšo ronka, bet ne mėnkiu kliūn nagams ē blauzduoms. Kā švėntėnėms pasėbėng, be vėčerės eso išvarīts so vėso karvė i pagriuovius ē dar mon īr pasakuoma:

– Pakol karvė neprijies, ka kėimė tava ni smarvės nebūto...

Ė ganiau pagriuovės tou karvė. Bovau pasėrīžės, jė nieks nelėips ētė goltė, ganītė lig pat saulietekė. Tuolėi, rītus, tekiejė dėdlis geltuonā rauduons mienu lis. I šuonus ištīsė retė debeselė keliuos vėituos pažabuojė mienesi, bet uns po biški kėla aukštīn, mažiejė ē išlinda i vėsā švari dongo. Dabā aiškė maties, kā mienou tor, ka ē nedėdėlė aiškės, bet apijoudės akis, šiuokė tuokė borna ē īr panašos i žmuogo. Tuo dongaus veituo, kor mienou šveitė, žvaizdės beveik vėsā nubloka, vuos bematies, vo kor tuoliau – veiziejuos i žemė aiškiuoms ē aštriuoms akeliems. Dėdlesniuosės, kor toliau i dongaus pakrašti, degė rauduonuoms ogneliems ē mėrgiejė kāp nedėdlemė viejie žvakės lėipsnelės. Laukā nurėma ē pritema: nebgaliejė matītė ē skėrtė, kas kame īr. Tik žėnuodams jautė, ka tėn, tuolėj, pri lauka kėlė, pėlkou vėina suodība, dā tuoliau – kėta, vo tuoliesniu ni matītė nebsėmatė. Šiaurie, jau geruokā naktėis prigesintė, dar šveisoliava vakara gaisā, ē, veiziedams i anus, galiejė jaustė, ka tėn, unt dėdliuojė kėlė, vuos vuos iveizamė kėlst i dongo tuolėmė mėškelė. Bet akės ne tuo ki stėpri, ka vėskou beatskėrto, ē, ēlgiau pasėveiziejės i mienesė nušveistus laukus, begaliejė matītė tiktā

(Nukelta i 18 p.)

(Atkelta iš 17 p.)

pėlkoujinti šešieliu é kažkuokiū neaiškiū kontūru mišini.

Joudé tik šlemšté žuolė, tik skobieję – ni galvuos nepakielė. Anā nieka nereišké ni mienesėinas naktės, ni tuolie pradingstous véiškelis. Ganiau, ganiau, vo paskou veizous – kažkas atēt. Išgėrdau mamas balsa:

Ėk nomėi, unt čėgūnās ĩr potras, aš pabėngsio ganītė.

Nieka nepasakęs, beveik šnĭpšdams kiūklėno i kėima, prisėtašau tuobuo potras, nusėplauno kuojės, mau-no po patėlās é beveizont ožmingo.

Retkartės so Joudė liuob pasėtruopītė é keistū, vākāms dar nežėnuomu dalĭku. Vėina karta dėina pasėtaikė karšta kāp prikūrints pečios: ni viejelė, ni kuo kėta, tik mėrgoliou nu žemės kėlstous prišpėitė karštis é ruoduos, ka tujau pat vėskas aplinkou iškeps.

Atėto i ganĭkla, ištrauko mėita é vedo Joudė pri Deinininka. Kā vėsā nenusėbėngto, mėsłėjo, aplaistĭsio so šalto ondėnio. Bet Joudė mon pasėruodė biški itartėna: ausis pastatiusi žvalguos i laukus é garsiau kāp vėsumet baub. Bet tuokė karšta dėina, jė kas tavi pri-rėšto vėdurie dėrvas, a to nebaubtumi? Kā priejau, Joudė pripoulė pri monės, sobaubė é viel meties i šuona. Aš jau tempo anou pri ondėns, bet ne tas bovės. Joudė ni iš tuola, ni i tou posė nenuor paveizietė. Pajotusi, ka mėits ištrauks, ka trėnksės iš vėsū jiegū, ka pasėleis ni taka, ni kėlė neveiziedama, é zuovadās, é rėstė, kāp būto vėsā pakvaišusi. „A... tėi prakeiktė dvi-linkė pol“, – pagalvuojau, é prisėgėnės gruobo linciūga, biegdams tempo anou unt Deinininka. Kol aš vargās negalās tou darau, Joudė pralėk pro vėsus mūsa é sosieda daržus é atsėdor ont véiškelė. Ė čė nesostuo, jau sok i Valončiaus duobėlus, vo ĩpoulusi nimaž neveiz, ka pajiestė, vo keik ikabindama skot tuolĭn. Paskou šėp tėp viel čiumpo bešliaužonti mėita é, jau be-maž isiotės é itėmpės vėsas jiegas, miegėno atsės-

pėrtė é dā sodoudo so ĩtempto linciūgo gĭvoliou par šuonus. Bet ons, lĭguo čė nieka nebūtom é nieka nesoprastom, baub é pasėsparđĭdams lek i prieki. Pri pat Pikieliu žemės pamatau iš žuoliū bekišonti dėdėli akmėni. Dabā jau leko par aukšta žuolė é somėsłėjo linciūga gala ožmestė i šuona, kā, biegot pro akmėni, galietiuo ožsoktė é sostabdītė patrakosė karvė. Sos-tabdiau, ka é linciugs sotratiejė, é karvė iš isėbiegie-jėma beveizont apsėsoka ontrėp.

Apveizo karvės šuonus – nikuokė bimbala nema-tuos. Ėto artĭn, bet ana nemata nė mona gerėnėmuos, nė kėtkuo. Ė žuolies, katruos parauno é atkėšo, jiestė ni nemėsłėj. Tik žvalguos, šnuopou, tarpās baub iš vėsū plautiu, kad atruoda é kakarėnė išlieks karto so tou balso, vo tarpās tĭlė dejou, lĭguo būto sosėrgusi kuokė nepagĭduomo é mėrtėno lėgo. Nikāp nesopranto, kas galiejė Joudė atsėtėktė, a nebus kuoks pasiotės šou aprėjės. Keik pabovės, kā jau karvė lĭguo biški apsėramėna, pajemo linciūga artiau kakla, atleido nu akmens é miegėno tėmptė atgal. Vo Joudė, paėjusi kelis žings-nius é pajotusi, ka aš viel anou vedo, tik sošnuopava, ka é nuosės skĭlės išsėplietė, viel iš vėsū plautiu so-baubė é ka meties, sokompėnusi spronda, i šuona, ka linciugs mon tėp sospaudė delna é vuos nenupliešė nu perštu skūra. Aš kāp pupu pĭeds nuliekiau i šuona é išsėteisiau unt kėlė. Vo karvė viel pasėleida i kuojės. Beliekdamė abodo parkaituov, prakaita lašā mon pradiejė rėitietė par kakta, jiestė akis. Bekariaudams é nomū posė ožmėršto. Šėp tėp karvė viel prisėgeno. Eso vėsos išsėvoluojės po dolkės é vuos nekriuoko. Nedėdlė é besopranto, a prakaits, a ašaras bieģ. Šėp tėp viel sočiumpo mėita é, isėspĭrės i žemė, miegėno sostabdītė pasiotosė karvė, bet nieks neišėt, é mažās žingsnelės, lĭguo biegtiuo pakalniou, leko iš paskuos. Vel's ne karvė, lek nuosės teisomo é, nuors to anou ožmušk, vės teik bieģ, é vėskas. Ė vedo, nubraukė kuoki dešĭmta prakaita, atsėdūriev tuolėma sosieda pė-

ivuos. Aš iš pasiotėma jau kriuko tēruoms ašaruoms, vėsās Žėnuomās ē nežėnuomās pragara žuodēs keiko tou karvapalaikė, bet ana, riaumuodama ē šniuokšdama, lek lonkuoms, ē aš pradedo abejuotė, a ana muni ši vakara nenudungins i keta pasaulė gala. Jau pradedo rūpintėis, kāp berėks parsėgautė nomėi. Pasiota gīvolīs, iš paskotėnė pruota išsėkraustė. Darik kou nedarėš, parpliešk anou par posė, bet ē toukart, musintās, kucīs i prieki. Ė kor to biegi, kuo tau trūkst? Patekės i nevilti, ož kuokė šimta metru pamatau beaugunti stuora paopė glousni. Krėpo pruocesėjė i kairė ē taikau teisė i miedi. Matau – karvė nieka nesopront ē līguo pasėdoud mona nuorams. Sopronto, kad ē kas nebūto, anā tuokė glousnė išrautė tēkrā ka nepaviks. Gerā, ka ēlgs linciūgs. Metous i šuona ē so patio linciūga galelio pavīkst kelis kartus apsoktė aplink kamiena. Grėtā idoro mėita, ē Joudė ontra karta sostasbdīta. Pėrmiausė, nieka nebveiziedams, nukrėtau ont žuolies ē keik reikint pasėėlsiejau, vo minties pats sau sakiau ē parsakau: „Dabā to, prakeikta gėltėnė, iš mona ronku tēp lėngvā nebipasproksi, pajimsio tavi i naga kāp reikint!“ Ė pajemiau. Atsėrėmdams i glousnė kamiena aš kāp kuoks vuors trauko ē trauko anou artiau savės. Ana daužuos ē siunt, bet dā nebova, ka kuoki karvapalaikė pasaulie kumet būto tuokius glousnius iveikusi. Siosk ē daužikis keik tik nuori, bet tava kaklos, to ragana gaurouta, par sėlpnos, ka išrautumi tuoki miedi. Dabā, ka karvė pritraukta, veizous i anou ē nesopronto, kuoks vel's šėndėin i anou ilinda: ana nejaukė jodėn galva, šnuopou iš vėsū plautiu, garsė baub ē tīlė bėrb, pastatiusi ausis žvalguos i šonus ē monės kāp ē vėsā nemata. Pasėveiziejės i tuokė artistė, pajemiau ē dom apvėjėmās ožnieriau linciūga unt Joudės ragū. Žėnuojau, ka tēp pasėkinkės karvės smarkoma, ka ē keik ana siosto, somažinsio beveik

lig nieka. Žėnuomās, Joudė tas baisiausė nepatėka, ē ana muisties, šnīpštė, muojava so ragās, portėna galva, bet gerā ožnerts linciūgs nu platė išaugusiu ragū nusėnertė negaliejė. Reikies pakėntietė, esi nusėpelniusi ne tuokiuos rīkštės. Paėlgėnės linciūga, pamiegėno pavėdiuotė ē isėtėkėno, ka mon nebrėks liektė iš paskuos, ē galiesio vestė karvė tēn, kor mon rėks. Ne ne, vėsā ne tēn, kor ruoda išpliorės karvėšks tava pruots. Bet, kā pradiejuov judietė, pasėruodė, ka vėituo sotarėma ē dabā būs nemažā varga. Joudė, kol aš nudieliuojo dešimti metru, aple muni apėbieg, musintās, teik pat kartu, bet patrauktė tēn, kor ana nuorietom, nebgal. Nusėkonkėnė, nusėbovė po biški artiejuov pri nomū. Ė, ka prirėšau Joudė pri kablė ē vuos nekriuokdams mamā papasakuojau vėsus nuotīkius, ana paveiziejė i karvė ē pašaukė tieva: – Rėk grėtā gīvoli veste pri jautiu.

Po tuo mon pāiškėna, ka eso tėkros vīrs, jė mon pavīka sosėtvarkītė so karvė ē parvestė anou nomei. Ė aš sopratau, kuoki kvankteliejusi gal būtė panuorusi jautė mūsa Joudė. Nerėk ni kuoke pasiotosė šonėis, vo so gīvolio sosėrokoutė nebgali. Gerā, ka tuokei dalīkā tepasėtaikė dėdlė retā.

Bova laikā, kā par vadėnamouji popžīdi šiepelie nebliuob belėktė dounas. Ne keik ē bulviu beliuob rastėis. Douna – tuoks dalīks, be katruo pasaulis vākāms pasėdara tomsos ē nebsoprontams. Kor bovės, kor ejės – jau ē stuovī pri atdarū šiepelė dorieliu ē, pasėjiemės neaštri peili, rėnti nu kepala vuos apžiuojema abėšalė. Atsėkondės, kāp apžiuoji kousni, leki pro doris, ē, būdams laukė, ni nepajunti, ka jau ronkuo nieka nebier, ka jau rėk rastė tarpieli laika ē viel biegtė pri šiepelė.

Skani so rūgštelė liuob būtė mamas kepta douna. Pakondos pėrmouji kousni, rūgštelė ē žondikaulius liuob

(Nukelta i 20 p.)

(Atkelta iš 19 p.)

sotrauktė. Kepala apatės vasara vėsomet liuob būtė ap-
kėbusi kleva lapās. Atpjuovės reikė, ka nukrapštīsi la-
pus ē lapkuotius, roda plotelė liuob būtė švari kėp rei-
šota kondouls, ē valgot burnuo nikumet netraškiejė žė-
mė. Vo jė paveiziesi i nučīstīta vėsa kepala apatė, čė
lapgīslės būs atsėspaudosės lapa vieduokliems, dėdlė
panašiuoms i žemielapiu gelžkelius, opės ē kelius. Vo
svarbiausė bova, ka truobuo īr šiepielis ē ka pribiegės
gali atsėrėiktė dounas. Peilė galiejė ē nebūtė. Tumet
dounas liuobam ē atsėlauptė, nuors mama tuo ē nelei-
da. Aplaupīts kepals, žėnuomās, nepoikos, bet keik
čė troks ē anuo neblėks...

Liuob pasėtaikītė ē tuokiū popžīdiu, ka šiepelie dou-
nas nebībūs ilgiesni laika. Mes ož karta liuobam pa-
jostė, kou tas reišk. Sunkės kėp akmou bova tuos dė-
inas. Kor ejės, kor nejės – kuojės vėn atved pri šiepe-
lė. Atėdarā dorelės, vo tėn nieka nier, negot kuoks tru-
putīs. Ė vėsa dėina kažkuo trūks ē trūks. Ė mūsa
žingsnė kažkuokėi kėtuokėi jau liuob pasėdarīs, ē balsā
pasėkėis. Pripoulės pri šiepelė i anuo toštoma liuobi
atsėtrėnktė kėp Jesa kalė i smėlga.

Tuokiuoms dėinuoms dėdliausė mūsa atspėrtės bo-
va Joudė. Iš rūgosė pėina mama liuob spaustė sūri ē
anuo galiejė valgītė keik tik lend. Ont sūrė galiejė unt-
sėgertė pėina, untsėkoustė saldiuos varškies, katra tou
laiko liuob būtė dedama ē i konkuolinė. Bet varškies ē
sūris so peino teik liuob ikīries, ka i anus ni paveizietė
nebgaliesi. Išgierė pėina, ožsriebė peinėškas potras so
varškies konkuolās, vo pėlvs kėp bova, tēp ē palėka
neužkėšts – reikiejė kažkuo kėitesnė ē sūresnė. Ka pri
vėsa tuo kas būtom pridiejės ka ē nedėdėlė rėikelė
dounas, no, kad ē posė, būtom bovės vėsā kėts ro-
kunds.

Dabā pamėslėjo, vo kas iš mūsa bebūto bovė, jė

tas kėlės nedielės nebūtumėm toriejė Joudės? Tik dabā
aš kėp reikint galio soprastė, dėl kuo tievā tēp nenu-
oriejė anuos prarastė.

Tēp begīvendamė solaukiem ē kulkuozu. Tievs i anuo
istuojė vasara, kė jau vėskis bova pasiets ē žadieję
neprasta derlio. Kė istuojė, tujau pat atiemė arkli, pa-
dargus, žemė. Palėka tik vėštas, kiaulė ē karvė. Ė vės-
kam toriejė ožtektė šešiū dešimtiū aru. Tievs negalieję
veizietėis i kulkuozėška žmuoniū darba, vo kulkuozi-
ninkā ont anuo pīka, kam, atėjės i darba, tujau, ne-
laukdams kėtū, jem ē praded dėrbtė, līguo būtom ne
kulkuozė, vo sava darže. Tad, ni metams nepraejos po
istuojėma, tievs parašė pareiškėma, kad iš kulkuoza
išlėsto. Ė išlėda. Žėnuomās, ne be tam tėkra soroka-
vėma so balsu skaičioutoujo, katros tou laiko nuomava
pas mumis luova ē valgi. Po tuo neblėka ni tū keliu
aru, vo karvė kūtie stuoviejė kėp stuoviejusi. Tievs iš
kulkuozninka palėka melioratuorios, priš tou dā dėrbės
statībininko, keliū ramontininko, telepuonu stolpū
statītuojo.

Ė tēp gīvendams tievs rīžuos kėp nuors išlaikītė kar-
vė bėnt kol mes prakosem ē bėngsem vėdorėnė
muokīkla. Žemės ūkė kulkuozėnėma metās šeimuo jau
buvuom aštounė.

Nu tuo laika mūsa Joudė ē mums prasėdiejė neap-
sakuomė sunkomā ē anėi vėn stūmies, ē stūmies, pa-
kol sosėstūmė i ēlgā ožtrokusius metus. Tonkė karvė i
lauka, kėp kuokė banditė, beliuobam išvestė tik nie-
kam nematont, unt vakara arba naktimis.

Par laika pripratuom ē pri tuo. Matītė, jau buvom
geruokā isėdrousėnė, ka iš kėima i laukus so gīvolio
aš jau liuobo išžīgoutė unkstībuo pavakarie, kė saulė
mažiau bekaitins. Tou laiko karvė kartās liuobo varītė
ē i paopi. Pagėrdau, po tuo karvė pol i lonka ē graib-
ta žuolė. Bet a leisi vėsėms matont, patiuo aikštie?
Tempo Joudė vėn tuolīn ē tuolīn, kor daugiau krūmu ē

